

LIBERAALIEN HARJOITAMASTA KANSAN PETTÄMISESTÄ

Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen viimeisessä, Lontoon edustajakokouksessa käsiteltiin kysymystä porvarillisiin puolueisiin suhtautumisesta ja tehtiin siitä vastaava päätös. Tällöin erikoista kiistaa herätti edustajakokouksessa päätöslauselman se kohta, jossa puhutaan liberaalien harjoittamasta kansan *pettämisestä* *. Puolueemme oikeistosiiven sosialidemokraateista tuo kohta näytti äärimmäisen vääryltä. He sanoivat jopa niinkin, että se ei ole marxilaisesti tehty, kun päätöslauselmassa puhutaan liberaalien harjoittamasta kansan „pettämisestä”, t.s. kun vissien väestökerrosten yhtyminen määrättyyn (tässä tapauksessa kadettien) puolueeseen selitetään johtuvan, ei noiden kerrosten luokkaeduista, vaan parlamenttimiesten, asianajajien, sanomalehtimiesten y.m. jonkin ryhmän politiikan „epäsiveellisistä” menetelmistä.

Tosiasiasa noilla moitteettomilta näyttävillä ja muka moitteettomaan marxilaiseen asuun puetuilla perusteluilla peitettiin politiikkaa, jonka tarkoituksena on heikentää proletariaatin luokkaitseenäisyyttä ja alistaa proletariaatti (tosiasiasa) liberaalisen porvariston alaiseksi. Sillä kadettien perässä kulkevan demokraattisen pikkuporvariston etuja nuo herrat eivät vähääkään vakavammin puolusta, vaan *kavaltavat* ne politiikallaan, joka on hallituksen, lokakuulaisten ja tsaarin itsevaltiuden „historiallisen vallan” liehittelyä ja kaupanhierontaa niiden kanssa.

Erittäin mielenkiintoista aineistoa tämän kysymyksen — joka on sosialidemokraattisen taktiikan eräs peruskysymys

* Ks. Teokset, 12. osa, s. 491. *Toim.*

kaikissa kapitalistisissa maissa — valaisemiseksi uusilla tosiasioilla antaa nykyinen taistelu yleisestä äänioikeudesta Preussin Landtag'in (maapäivien) vaaleissa. Saksan sosialidemokratia nosti tuon taistelun lipun. Berliinin proletariaatti ja Berliinin mukana Saksan kaikkien suurten kaupunkien proletariaatti lähti kadulle, järjesti kymmentuhantisten kansanjoukkojen valtavia mielenosoituksia, pani alun laajalle joukkoliikkeelle, joka jo nyt, aivan alkuvaiheessaan on johtanut perustuslaillisten valtaelinten väkivallantekoihin, sotavoimien käyttämiseen, aseettomien joukkojen pieksämiseen. Taistelu synnyttää taistelua! Ylevästi ja rohkeasti vastasivat noihin väkivallantekoihin vallankumouksellisen proletariaatin johtajat. Mutta siinä samassa nousi esiin kysymys demokraattiseen (ja liberaaliseen) porvaristoon suhtautumisesta taistelussa äänioikeuden puolesta. Ja saksalaisten vallankumouksellisten sosialidemokraattien ja opportunistien (revisionistien, kuten heitä Saksassa kutsutaan) väliset väittelyt tästä kysymyksestä ovat erittäin lähellä meidän kiistojamme liberaalien harjoittamasta kansan pettämisestä.

Saksan sosialidemokraattisen työväenpuolueen pää-äänenkannattaja „Vorwärts” * julkaisi johtavan kirjoituksen, jonka sisältö ja perusajatus on ilmaistu selvästi sen otsikossa: „Taistelu äänioikeudesta on luokkataistelua!”. Kuten voitiin odottaakin, tämän kirjoituksen opportunistit katsoivat haasteeksi siitä huolimatta, että se esitti myönteisessä muodossa vain yleisesti tunnettuja sosialidemokraattisia totuuksia. Hansikas nostettiin. Toveri Südekum, huomattava työntekijä kunnallissosialismin alalla, alkoi päättävästi sotaretken tuota „lahkolaisten taktiikkaa” vastaan, „proletariaatin eristämistä” vastaan, sitä vastaan, että „socialidemokraatit kannattavat mustasotnialaisia” (taantumuksellisia — sanovat saksalaiset lievemmin). Sillä myöskin saksalaisesta opportunistista on luokkataistelun tuominen proletariaatin ja liberaalien yhteiseen asiaan mustasotnialaisten kannattamista! „Yleisen äänioikeuden käytäntöön ottaminen Preussissa nykyisen kolmen luokan äänioikeuden tilalle ei ole jonkin yhden luokan asia”, kirjoitti Südekum. Ja hän osoitti, että se on „kaupunkiväestön asia agraareja vastaan, demokratian — byrokratiaa vastaan, talonpoikaish-

* — „Eteenpäin”. *Toim.*

ton — kartanonherroja vastaan, Länsi-Preussin — Itä-Preussia vastaan” (s.o. maan teollisesti ja yleensä kapitalistisesti edistyneen osan asia taloudellisesti jälkeenynttä osaa vastaan). „Kysymys on nyt siitä, että tässä kohdassa liitetään yhteen kaikki reformin ystävät, olivatpa muut heitä erottavat kysymykset minkälaisia hyvänsä”.

Lukija näkee, että kaikki nuo ovat mitä tutuimpia perusteluja, että asu on niissäkin tiukasti, ortodoksaalisesti „marxilainen” aina vissien porvarillisen demokratian aines-ten („kaupunkilaisdemokratian”, talonpoikaiston j.n.e.) taloudellisen aseman ja intressien osoittamiseen asti. Ja tuskinpa on syytä lisätä, että saksalainen liberaalis-porvarillinen lehdistö on järjestelmällisesti, jo kymmenien vuosien ajan, veisannut tuota nuottia syyttäen sosialidemokratiaa lahkolaisuudesta, mustasotnialaisten kannattamisesta, taitamattomuudesta eristää taantumus.

Minkälaisilla *perusteluilla* sitten saksalaiset vallankumoukselliset sosialidemokraatit kumosivat nuo järkeilyt? Me luettelemme heidän pääperustelunsa, jotta lukijat — päätellen saksalaisista asioista „sivustakäsin”, „ilman kiukkua ja puolueellisuutta” — voisivat nähdä, ovatko siinä etusijalla viittaukset paikan ja ajan erikoisiin ehtoihin vai marxilaisuuden yleisiin periaatteisiin.

Niin, meidän vapaamielisemme „vaativat” ohjelmissaan yleistä äänioikeutta,— sanoi „Vorwärts”. Niin, nyt he ovat alkaneet pitää siitä erikoisen innokkaasti loisteliaita puheita. Mutta *taistelevatko* he reformin puolesta? Emmeköhän päinvastoin havaitse, että todellinen kansanliike, katumie-lenosoitukset, laaja agitaatio joukkojen keskuudessa, joukkojen kiihtymys synnyttää heissä huonosti peitettyä pelkoa, vastenmielisyyttä, parhaissa ja harvoissa tapauksissa välinpitämättömyyttä?

Porvarillisten puolueiden ohjelmat, liberaalisten virka-kiipeilijöiden juhlapäivällis- ja parlamenttipuheet pitää osata erottaa heidän todellisesta osallistumisestaan todelliseen kansantaisteluun. Sanoissa ovat kaikki porvarilliset politikoitsijat kaikissa parlamenttimaissa aina touhunneet demokratian puolesta kavaltaen samaan aikaan demokratian.

Niin, „liberaalisen (vapaamielisten) puolueen ja keskustan *sisällä* on *epäilemättä* olemassa aineksia, joiden edut vaativat yleistä ja yhtäläistä äänioikeutta”, kirjoitti „Vorwärts”. Mutta porvarillisia puolueita eivät johda nämä

ainekset, niitä eivät johda pienkäsityöläiset, puoliproletaarit eivätkä puolittain häviöön joutuneet talonpojat. Nämä ainekset kulkevat liberaalisten porvarien perässä, jotka pyrkivät vetämään niitä syrjään taistelusta ja tekevät niiden selän takana omia kompromissejaan taantumuksen kanssa, turmelevat niiden luokkatietoisuutta eivätkä puolusta todellisuudessa niiden etuja.

Näiden ainesten saamiseksi mukaan taisteluun yleisen äänioikeuden puolesta on niissä herätettävä luokkatietoisuutta, saatava ne irti häilyvistä porvaripuolueista. „Liberaalisen (vapaamielisen) puolueen sisällä nuo ainekset, joiden edut vaativat yleistä äänioikeutta, muodostavat voimattoman vähemmistön, jota aina ylettömästi kestitään lupauksilla ja aina yhä uudelleen *petetään*. Näiden ainesten poliittinen tarmo on kokonaan herpautettu. Ja jos vapaamieliset tai keskus voidaan todella pakoittaa tekemään myönnytyksiä demokratialle uhkaamalla riistää niiltä tällaisten valitsijain äänet, niin juuri luokkataistelu, joka heikentää porvarillisia puolueita, on ainoa keino sysätä horjuva porvaristo vasemmalle”.

Sillä poliittiset tosiasiat ovat jo kauan sitten osoittaneet, että vapaamieliset vihaavat vähemmän taantumusta kuin sosialidemokratiaa. „Sen vuoksi meidän ei ole ainoastaan armottoman jyrkästi ruoskittava kaikkien porvaripuolueiden kaikkia syntejä, vaan lisäksi myös selitettävä, että niiden kaikki petokset äänioikeutta koskevassa kysymyksessä ovat välttämätön seuraus näiden puolueiden luokkaluonteesta”.

Kysymys siitä, kykenevätkö kadettimme „taistelevaan” omassa ohjelmassaan asetettujen demokraattisten vaatimusten puolesta, vai asettavatko he niitä ainoastaan sitä varten, että voisivat kavaltaa liberaalien perässä kulkevat pikkuporvarit ja talonpojat lokakuulaisille, kysymys siitä nousee tänään taikka huomenna venäläisten sosialidemokraattien eteen uudestaan, niin kuin se kysymys nousi moneen kertaan vallankumouksenkin kulussa. Ja eräille puolueessamme ei sen vuoksi ole haitaksi syventyä ajattelemaan noita „*Vorwärtsin*” perusteluja.

P. S. Tämä kirjoitus oli annettu jo painoon, kun luimme „*Retsh*” lehden 52. numerosta (maaliskuun 1 pltä) tämän lehden Berliinin kirjeenvaihtajan hra K. D:n kirjoituksen: „Saksalaisen liberalismmin kriisi”. Kirjoittaja koskettelee „*Vorwärtsin*” ja Südekumin välistä polemiikkia meidän

liberaalisille väärentäjillemme tavanomaisella sävyllä ja tavanomaisin menetelmin. Kummankin puolen perusteluja, tarkkoja sitaatteja kirjoittaja ei edes aiokaan esittää. Hän yksinkertaisesti sanoo: „Virallinen „Vorwärts” ryvettää kerettiläisen heti lokaan ja syyttää häntä äärimmäisen mauttomassa pääkirjoituksessa, joka on kirjoitettu ujostelemattomassa ja röyhkeässä sävyssä, sivistymättömyydestä, puoluedogmien sallimattomasta unohtamisesta”. Jätämme lukijan päätettäväksi onko Südekumista itsestään „maukasta” kadettien tuollainen esiintyminen hänen puolestaan. Mutta se on jokaisen maan revisionistien kohtalo: he saavat ponnistuksilleen voimakasta tukea ja myötätuntoista „hyväksymistä” porvariston taholta. Südekumien liitto herrojen Struvein kanssa,— tuskin voitaneen löytää jotain „maukkaampaa” kantamme oikeellisuuden vahvistamiseksi.

„Proletari” № 25,
maaliskuun 12 (25) pnä 1908

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan